

Sygn. akt II AKa 204/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SSA Danuta Matuszewska

SSO del. Marta Urbańska

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. S. K.

po rozpoznaniu w dniach 27 września 2018r., 3 października 2018r. i 25 października 2018r.

sprawy z wniosku

J. K. (1)

J. R.

A. K.

J. S.

J. K. (2)

J. K. (3)

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 3 kwietnia 2018 r., sygn. akt **II Ko 19/17**

I. uchyla punkt 3 wyroku;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punktach 1 i 2 obniża zasądzone na rzecz wnioskodawców: J. K. (1) i J. R. zadośćuczynienie do kwot po 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych;

III. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców: A. K., J. S., J. K. (2) i J. K. (3) kwoty: po 1950 (jeden tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt) złotych tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę i po 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikające z częściowego wykonania wobec Z. K. wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 lutego 1947r. w sprawie o sygn. akt Sr 162/47, z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku;

V. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Słupsku rozpoznawał wniosek: **J. K. (1), J. K. (4) i J. R.** o odszkodowanie i zadośćuczynienie, wraz z odsetkami ustawowymi za czas opóźnienia za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, wynikłe z wykonania wobec ojca wnioskodawców Z. K. wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 lutego 1947 roku w sprawie o sygn. akt Sr 162/47, którego nieważność stwierdzono postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. akt III Ko 608/16.

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2018r. w sprawie sygn. akt II Ko 19/17:

1. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy J. K. (1) kwotę 7.800,-zł. tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę i 83.000,-zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z częściowego wykonania wobec Z. K. wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 lutego 1947r. w sprawie o sygn. akt Sr 162/47, z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku,

2. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy J. R. kwotę 7.800,-zł. tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę i 83.000,-zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z częściowego wykonania wobec Z. K. wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 lutego 1947r. w sprawie o sygn. akt Sr 162/47, z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku,

3. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy J. K. (4) kwotę 7.800,-zł. tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę i 83.000,-zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z częściowego wykonania wobec Z. K. wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 lutego 1947r. w sprawie o sygn. akt Sr 162/47, z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku,

4. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców: J. K. (1), J. R. i J. K. (4) kwotę 1230,-zł., w tym podatek VAT, tytułem poniesionych kosztów ustanowienia w sprawie pełnomocnika z wyboru,

5. oddalił wniosek w pozostałym zakresie,

6. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wywiódł Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. zaskarżając go w całości na niekorzyść wnioskodawców i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania w postaci art.7 kpk, art.410 kpk i art.424 § 1 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, wynikającą z naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów poprzez wybiórczą ich ocenę oraz nieuwzględnienie wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, a przez to dowolne przyjęcie, że zasądzona kwota po 83.000,-zł na rzecz wnioskodawców J. K. (1), J. R. i J. K. (4) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i kwota po 7.800,-zł. tytułem odszkodowania, wynikające z częściowego wykonania wobec Z. K. wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 lutego 1947r. w sprawie o sygn. akt Sr 162/47, którego nieważność stwierdzono postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 listopada 2016r. w sprawie o sygn. akt III Ko 608/16 są kwotami adekwatnymi w okolicznościach niniejszej sprawy, utrzymanymi w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia art.410 kpk w zw. z art.366 § 1 kk i z art.167 kpk, wynikającą z nieprzeprowadzenia z urzędu dowodów, poprzez uzyskanie dokumentacji związanej z objęciem i pełnieniem funkcji vice burmistrza miasta P. (obecna U.) przez Z. K. i jego dokumentacji placowo – kadrowej;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, polegający niedokonaniu właściwej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, co spowodowało zasądzenie na rzecz wnioskodawców kwot zawyżonych po 83.000,-zł., tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikającą z częściowego wykonania wobec Z. K. wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 lutego

1947r. w sprawie o sygn. akt Sr 162/47, którego nieważność stwierdzono postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 listopada 2016r. w sprawie o sygn. akt III Ko 608/16 bez uwzględnienia całokształtu okoliczności wpływających na ustalenie wysokości odszkodowania z pominięciem metody dyferencyjnej bez odliczenia od przewidywanych dochodów, które mógłby uzyskiwać Z. K. po opuszczeniu więzienia karno-śledczego w S., kosztów jego własnego utrzymania i utrzymania pięcioosobowej rodziny, a także poprzez niezasadne przyjęcie, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest adekwatna, a doznane krzywdy pozostają w bezpośrednim związku przyczynowo - skutkowym z wykonaniem wyroku wobec Z. K., co spowodowało, że zasądzone odszkodowanie i zadośćuczynienie jest zawyżone i może stanowić nadmierne wzbogacenie się wnioskodawców.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Słupsku.

Odpowiedź na apelację złożył pełnomocnik wnioskodawców wnosząc o utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia oraz o zasądzenie na ich rzecz poniesionych kosztów z tytułu ustanowienia pełnomocnika z wyboru wg. norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się częściowo zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia, brak było bowiem podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Słupsku, zgodnie z wnioskiem apelacji. Wskazać należy, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z treścią art.437 § 2 kpk in fine, uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kpk i art.454 kpk (które w przedmiotowej sprawie nie mają zastosowania) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W ocenie Sądu odwoławczego, taka konieczność w przedmiotowej sprawie nie występuje.

Aprobata Sądu II instancji nie zyskały zarzuty apelacji związane z zasądzonym w przedmiotowej sprawie odszkodowaniem. Wprawdzie formułując je skarżący podniósł braki w gromadzeniu materiału dowodowego przez Sąd Okręgowy polegające na zaniechaniu pozyskania dokumentacji płacowo – kadrowej Z. K., to jednak istota apelacji w zakresie zasądzonego na rzecz wnioskodawców odszkodowania opiera się na zarzucie braku odliczenia od zasądzonego odszkodowania kosztów utrzymania represjonowanego i jego rodziny. Tego bowiem tylko w zasadzie w odniesieniu do odszkodowania dotyczy uzasadnienie apelacji. Wskazać zatem należy, że zarzut w tym zakresie sformułowany jako obraza art.410 kpk w zw. z art.366 § 1 kpk w zw. z art.167 kpk nie może zostać uznany za trafny. Pozyskanie takich dokumentów jest bowiem niemożliwe, co wynika z ustaleń poczynionych w toku postępowania odwoławczego (k.475 akt sprawy). Wobec powyższego za trafne uznać należy odniesienie się przez Sąd I instancji do wynagrodzenia jakie aktualnie otrzymuje się na stanowisku odpowiadającym piastowanemu przez represjonowanego w dacie pozbawienia go wolności (viceburmistrz U.), czyli 7.800,-zł. Za trafne zatem Sąd Apelacyjny uznał ustalenie Sądu I instancji, że wysokość odszkodowania należnego w przedmiotowej sprawie, za 3 miesiące i 5 dni pozbawienia wolności represjonowanego to trzykrotność wskazanej wyżej kwoty. Zmianą zaskarżonego orzeczenia w zakresie zasądzonego odszkodowania nie może skutkować fakt, że Sąd Okręgowy nie potrącił kosztów utrzymania represjonowanego jakich nie ponosił on w czasie pozbawienia wolności. Podkreślenia na wstępie wymaga, że brak było podstaw do uwzględniania przy określaniu wysokości należnego w tej sprawie odszkodowania jakichkolwiek dochodów jakie Z. K. uzyskiwał lub mógł uzyskiwać po opuszczeniu więzienia. Zasądzone odszkodowanie obejmuje bowiem jedynie okres pozbawienia wolności represjonowanego, nie odnosząc się do szkód jakie mógł ponieść po odzyskaniu wolności. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie może zostać uznany za mający wpływ na treść orzeczenia fakt, że Sąd Okręgowy od kwoty zasądzonego odszkodowania nie odliczył wydatków jakich w czasie izolacji więziennej nie ponosił represjonowany na własne utrzymanie. Trafnie bowiem wskazał, że biorąc pod uwagę fakt, iż był on jedynym żywicielem 6-osobowej rodziny, nie sposób uznać aby koszty jego tylko utrzymania były znaczne, w szczególności mogące wpływać na wysokość zasądzonego odszkodowania. Skarżący nie przedstawił w tym zakresie żadnej argumentacji, która stanowiłaby podstawę do zmiany zaskarżonego orzeczenia w części zasądzonej odszkodowanie. Wręcz przeciwnie, sam wskazuje na niski poziom życia Z. K. przez aresztowaniem i jego trudną sytuację materialną (str. 9 apelacji). Brak

jest również podstaw do odliczania w tym zakresie kosztów utrzymania rodziny represjonowanego w czasie gdy był on pozbawiony wolności. Koszty te wszak przez nich były wówczas ponoszone.

Żadnego wpływu na wysokość zasądzonego w przedmiotowej sprawie odszkodowania nie mają ustalenia co do tego czy Z. K. mógłby po opuszczeniu zakładu karnego zajmować stanowisko piastowane przed go pozbawieniem wolności, skoro odszkodowanie to obejmowało jedynie czas pozostawania przez niego w izolacji więziennej a brak jest podstaw do uznania (nie wskazuje ich również skarżący), że istniały jakieś inne, poza pozbawieniem wolności powody utraty tego stanowiska.

Rację natomiast należy przyznać skarżącemu, że zasądzona w przedmiotowej sprawie kwota zadośćuczynienia nie znajduje żadnego uzasadnienia i jest rażąco zawyżona. Nie wszystkie jednak argumenty podniesione w tym zakresie w wywiedzionej apelacji zyskały aprobatę Sądu odwoławczego.

Na wstępie wskazać należy, że nietrafnym jest sformułowanie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych mającego polegać na niedokonaniu właściwej oceny materiału dowodowego (str.2 apelacji). Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny materiału dowodowego winno bowiem zostać oparte na zarzucie obrazy przepisów postępowania (art.7 kpk, czy też art.410 kpk), nie zaś na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w takim wypadku może być podniesiony dodatkowo, jako konsekwencja obrazy przepisów postępowania. Uchybienie to jednak nie miało wpływu na ostateczne uznanie trafności zarzutu związanego z zasądzonym zadośćuczynieniem.

Okoliczność, że orzeczenie byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 lutego 1947r. w sprawie Sr 162/47, na podstawie którego Z. K. był pozbawiony wolności zostało unieważnione w oparciu o przepisy Ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego zwanej dalej „ustawą lutową”, przesądza o prawie do ubiegania się uprawnionych o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Bezprzedmiotowym zatem aktualnie jest rozważanie czy jednorazowe – na co zwrócił uwagę skarżący (str.8 apelacji) - zachowanie Z. K. opisane we wskazanym wyżej wyroku stanowiło działalność na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego w rozumieniu „ustawy lutowej”. Skoro zatem istnieją prawne podstawy do zasądzenia zadośćuczynienia w przedmiotowej sprawie, to fakt jednorazowego zachowania represjonowanego, którego skutkiem było pozbawienie wolności nie stanowi argumentu przemawiającego za uznaniem, że zasądzone zadośćuczynienie jest wygórowane. Wręcz przeciwnie, w ocenie Sądu Apelacyjnego mogło to wręcz wzmacniać poczucie krzywy u represjonowanego, skoro tak surowe konsekwencje spotkały go po jednorazowym rozpowszechnieniu ulotek i jednej wypowiedzi na temat ówczesnej sytuacji politycznej w Polsce.

Żadnego wpływu na wysokość zasądzonego w przedmiotowej sprawie zadośćuczynienia nie mają ustalenia co do tego czy Z. K. mógłby po odzyskaniu wolności zajmować stanowisko piastowane przed osadzeniem w izolacji więziennej, skoro utrata tej konkretnie pracy nie została poczytana przez Sąd Okręgowy jako podstawa zasądzenia zadośćuczynienia. Sąd I instancji wskazał bowiem na fakt niemożności podjęcia jakiegokolwiek stałej pracy w tych warunkach (str.9 uzasadnienia wyroku). Zarzuty skarżącego zatem w tym zakresie (str.9-10 apelacji) nie mogą zostać uznane za trafne.

Rację ma jednak skarżący twierdząc, że brak jest podstaw do zasądzenia zadośćuczynienia za okres 117 miesięcy. Stwierdzenie zaś, że udowodnienie adekwatnego i bezpośredniego związku przyczynowego stanowiącego podstawę zasądzenia zadośćuczynienia za czas do wyjazdu Z. K. do R. byłoby bardzo trudne (str.11 apelacji) jest zdecydowanie niewystarczające; takiego bowiem związku w przedmiotowej sprawie po prostu brak. Nie sposób uznać za trafne stanowiska Sądu Okręgowego, że niemożność znalezienia pracy była powodem dla którego Z. K. kilka lat po odzyskaniu wolności wyjechał do R. co skutkowało rozłąką z rodziną. Podkreślenia bowiem wymaga (i tak też przyjmuje Sąd I instancji – str.7 uzasadnienia wyroku), że zarówno w U., po odzyskaniu wolności, jak i w R., dokąd przeniósł się kilka lat później, pracował dorywczo. O ile zatem istnieją podstawy do przyjęcia (i niewątpliwie ma to wpływ na poczucie krzywy represjonowanego), że pozbawienie go wolności utrudniało mu a wręcz uniemożliwiało podjęcie stałej pracy, w szczególności na dotychczas zajmowanym stanowisku, to nie sposób uznać, że miało to

bezpośredni wpływ na jego decyzję o wyjeździe do innego miasta a w konsekwencji rozłąkę z rodziną. Zarówno bowiem w U., jak i w R. Z. K. podejmował prace dorywcze.

Rację zatem ma skarżący podnosząc, że skutki pozbawienia wolności Z. K. były zdecydowanie krótsze niż to przyjął Sąd Okręgowy i to jest główny powód dla którego zaskarżony wyrok w zakresie zadośćuczynienia został zmieniony przez Sąd II instancji. Sąd ten w pełni podziela stanowisko skarżącego, że fakt wyjazdu represjonowanego do R. a tym samym rozłąki z rodziną, co było dla Sądu I instancji decydującym kryterium przy zasądzeniu zadośćuczynienia, nie miał bezpośredniego związku z częściowym wykonaniem wyroku skazującego wobec Z. K.. Mimo, że – jak sam stwierdził – „nie sposób uznać, iż w sytuacji rodzinnej K. nie było innego wyjścia, jak wyjazd na stałe Z. K. i stała rozłąka z rodziną” a „rodzina K. mogła postarać się o inne rozwiązanie tegoż problemu (brak pracy) i takie pokierowanie losem rodziny, by Z. K. nie był od rodziny odizolowany, a ewentualne prace dorywcze wykonywał w pobliżu miejsca zamieszkania swojej rodziny, a nie zaś w oddalonym o kilkaset kilometrów R.” (str.11 uzasadnienia wyroku). Trafnie wskazał tu skarżący na postawę małżonki represjonowanego, która niejako wymusiła na nim wyjazd z U.. Podkreślenia wymaga, że również i Sąd Okręgowy poczynił takie ustalenia (str.3 uzasadnienia wyroku). Tym bardziej brak jest podstaw do uznania, że rzadka korespondencja i spotkania z rodziną po wyjeździe Z. K. do R. miały bezpośredni związek z pozbawieniem go wolności a co za tym idzie, że winny mieć wpływ na wysokość zasądzanego zadośćuczynienia.

Rację ma apelujący wskazując na to, że wyjazd Z. K. do R. miał miejsce dopiero po kilku latach od odzyskania wolności; jest to okoliczność niekwestionowana a zatem nie sposób uznać aby stanowił on bezpośrednią konsekwencję wykonania wyroku, które stanowi podstawę roszczeń wnioskodawców w przedmiotowej sprawie. Istotna jest także podnoszona przez skarżącego okoliczność, że w tym czasie (od odzyskania wolności do wyjazdu do R.) represjonowany podejmował prace zarobkowe (to również przyznał Sąd Okręgowy – str.7 uzasadnienia wyroku).

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zasądzona łącznie kwota zadośćuczynienia w wysokości 249.000,-zł. (po 83.000,-zł. na każdego z uprawnionych w dacie wydania wyroku przez Sąd I instancji) nie znajduje żadnego uzasadnienia, jest w sposób oczywisty zawyżona a utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w tym zakresie nosiłoby cechy bezpodstawnego wzbogacenia wnioskodawców.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, właściwym zadośćuczynieniem za krzywdy jakich doznał Z. K. w związku z częściowym wykonaniem unieważnionego wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 lutego 1947r. w sprawie Sr 162/47. będzie kwota 30.000,-zł. Ukształtowana w takiej wysokości nie ma charakteru symbolicznego ale również nie jest nadmierna. Jest adekwatna do krzywd jakie poniósł Z. K. w związku ze wskazaną wyżej okolicznością. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że biorąc pod uwagę czas pozbawienia wolności Z. K. (3 miesiące i 5 dni), kwota zadośćuczynienia za miesiąc pozbawienia wolności to około 10.000,-zł. Jest to zatem dwukrotność kwoty jakiej domagał się pełnomocnik wnioskodawców we wniosku inicjującym postępowanie w przedmiotowej sprawie (k.2 akt sprawy). Kwota ta uwzględnia, w ocenie Sądu Apelacyjnego, również poczucie krzywdy represjonowanego związane nie tylko z pozbawieniem wolności ale i z brakiem podjęcia stałej pracy po odzyskaniu wolności, w szczególności wykonywanej przed osadzeniem oraz rozłąki z rodziną w okresie pozbawienia wolności .

Podkreślenia wymaga, że jest to zadośćuczynienie za krzywdę jakiej doznał represjonowany, a jedynie z uwagi na fakt, że obecnie nie żyje kwota ta, w odpowiedniej proporcji została podzielona na wszystkich uprawnionych.

Wyrok Sądu I instancji obejmował troje uprawnionych wnioskodawców: żyjące w dacie składania wniosku dzieci Z. K.: J. K. (1), J. R. i J. K. (4). Na rzecz każdego z nich Sąd ten zasądził kwoty: po 7.800,-zł. tytułem odszkodowania i po 83.000,-zł. tytułem zadośćuczynienia.

W toku postępowania międzyinstancyjnego zmarł jeden z wnioskodawców - J. K. (4). Skutkowało to uchynieniem pkt. 3 zaskarżonego wyroku (pkt I wyroku Sądu Apelacyjnego).

Z uwagi na fakt, że śmierć wnioskodawcy nastąpiła po wniesieniu wniosku w przedmiotowej sprawie, jego uprawnienie z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia przeszło na jego spadkobierców, tj. żonę i troje dzieci, którzy wstąpili do niniejszego postępowania (k.481-484 akt sprawy). Wobec powyższego należne J. K. (4) odszkodowanie i

zadośćuczynienie zostało w wyroku Sądu Apelacyjnego podzielone na jego następców prawnych. Zgodnie z treścią aktu poświadczenia dziedziczenia, spadek po J. K. (4) nabyli w częściach, równych, tj. po ¼: żona A. K., córka J. S. oraz synowie: J. K. (2) i J. K. (3). Wobec powyższego Sąd Apelacyjny w pkt.IV wyroku zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawców: A. K., J. S., J. K. (2) i J. K. (3) kwoty po 1950,-zł. tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę i po 2.500,-zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikające z częściowego wykonania wobec Z. K. wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 lutego 1947r. w sprawie o sygn. akt Sr 162/47, z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Nadto Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt. 1 i 2 w ten sposób, że obniżył zasądzone na rzecz wnioskodawców: J. K. (1) i J. R. zadośćuczynienie do kwot po 10.000,-zł.

W pozostałej części, nie stwierdzając zaistnienia przesłanek z art.440 kpk i art.439 kpk Sąd Apelacyjny zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

O wydatkach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o przepis art.626 § 1 kpk i art.554 § 4 kpk i obciążono nimi Skarb Państwa. Brak było podstaw do zasądzenia na rzecz wnioskodawców kosztów reprezentowania ich przez pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym. Nie została bowiem w przedmiotowej sprawie wywiedziona apelacja na korzyść wnioskodawców a wywiedziona w przeciwnym kierunku apelacja prokuratora została częściowo uwzględniona.